

ЧУДОМИР ИЗБИРАТЕЛ

chitanka.info

Закони, знаеш, наредби, разпореждания и тям подобни. В деня на изборите ни дюкян има, ни можеш да се почерпиш... Насилие над личността един вид и тирания!

Станах в неделя сутринта, наплисках се набързо и излязох на проветрение. Ходя, обикалям, надничам — всичко заключено. Няма джан-джин. Мъртвило. Тук-там полицаи и групи от хора, ама трезви, знаеш, говорят си спокойно и хич не им се пие.

Дойде ми на ум за бюфета на гарата. Там, рекох си, е неутрална зона и ще да е отворено. Ще ида и ще му опъна една-две чашки усилвателно. Направих половин кръгом, знаеш, и поех нататък. Харно, ама виното излезе един киселаш, не е за пиене, а да поливаш печени пиперки с него. Сифонирана демагогия — пфе! Хвърлих на тезгяха една скъсана книжка и излязох демонстративно.

— Ами сега, като си раздразних само жабчето в корема и ми се отвори апетит?

Мисля къде да намеря заведение, знаеш, движа се, крача, а едно слънце грее, та прежурия и ми суши гърлото още повече. По едно време се сетих, че нашата избирателна секция е инсталирана в кръчмата на Петка Юрдека.

— Лявото рамо напред! Ходом, марш! — Взех вярна посока, пристигнах и хоп в задния двор. Мушкам главата си през едно прозорче като лисича дупка, гледам, Юрдека мие съдове и нещо си мърмори самостоятелно. Вот теб я здрасти!

— Юрдек, викам, Петенце, моля ти се, дай да му дръпна един лозунг, че ми засъхна плюнката! Не бой се, викам, тук, до курника, никой няма да види.

Човекът излезе разбран. Капна ми едно шишенце, дигнах го аз и дорде го доближа до устата си, то се изля в пищеварителната ми система.

— Е капни още един лозунг, викам. Аз тгй моментално, изведнъж.

Даде ми още едно, ама като му поисках трето, отказа ми категорически.

— Стига, вика, стига, че ще пропееш и ще ме издадеш, а глобата е голяма. Не може повече, нали знаеш, че лозунгите са забранени.

Какво го не молих, не дава и не дава.

— Ами сега, викам, като тъкмо почна да ми се услажда? Къде да отида?

Седнах на една греда и мисля. Мислих, мислих и ми хрумна, знаеш. Ще отида у лелини Бонини, рекох. Преди три години почина свако Минчо. Горедолу по това време беше, само че нямаше избори. Ще ида, ще наведе глава, ще се прекръстя и ще рече:

— Бог да прости свака Минча. Три години навърши вече горкият, а още ми е пред очите и през нощ, през две го сънувам. Не се забравят неговите добрини, лельо Бонке, не се забравят...

И тя, ще не ще, ще ме почерпи.

— Дясното рамо напред! Право по главната улица. — Завих след това, оправих се, пристигнах, мръднах се в двора — няма жива душица. Надничам насам-натам, няма ни човек, ни куче, ни котешка вяра. Пристъпям излеко по-нататък, гледам, зимникът отворен. Стрелкам очи навътре в тъмното — буре. Бабаресто едно, надуло се насреща ми, сякаш ще се пукне, а под него една желта паница стои на пост.

— Ох, викам, бабачко! Държавна лотария! Късмет!

Прекръстих се за кураж и хайде вътре. Приклегнах, знаеш, напълних я, затворих очи и смуках, смуках, дорде другият й край ми допря до челото. Когато си отворих очите и погледнах, насреща в тъмното — що щеш?

Свако Минчо, бог да го прости, се изправил до стената във вид на призрак и ме гледа заканително. Помъчих се да се прекръстя пак, не можах, защото паницата беше в дясната ми ръка. Рекох тогава да клекна и да правя метана, забих нос в почвата, знаеш, и изпаднах в безсъзнание.

Какво е станало по-нататък и колко време съм лежал по корем, не мога ти каза. Кога се събудих на другия ден, правителството беше спечелило изборите и леля Бойка, клекнала, хранеше кокошките на двора.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.